

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.400 van 15 mei 2003
in de zaak A. 104.518/XIV-4411.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DE COTTE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 10 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, geboren op 14 april 1984, is België binnengekomen op 27 juli 1999 en heeft zich op 28 juli 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 2 oktober 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 25 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanees zijn afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Strellci i Eperm (gemeente Decan). In april 1999 zou betrokkene samen met zijn broer Kosovo verlaten hebben omwille van de oorlog. Zijn ouders zouden in Kosovo achtergebleven zijn. Betrokkene en zijn broer trokken naar Albanië alwaar zij twee maanden verbleven. Op 27 juli 1999 kwam betrokkene met zijn broer in België aan. Op 28 juli 1999 diende hij hier een asielaanvraag in. Volgens betrokkene is het voor hem onmogelijk om naar Kosovo terug te keren omdat hij geen nieuws vernam van zijn familie en omdat hij niet weet of hij er nog over een woning beschikt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn. Betrokkene is niet in het bezit van enige documenten die zijn afkomst of identiteit kunnen staven. Daarnaast is betrokkene geografische kennis van de regio waaruit hij beweert afkomstig te zijn beperkt.

Gevraagd naar buurdorpen van Strelci i Eperm kon betrokkene er slechts vier opnoemen Strelci i Ult, Lebush, Dubovik en Junik (verhoorverslag CGVS p. 4). De buurdorpen Papiqi, Beleg, Hulaj, Banje, Istrefaj, die in een straal van acht kilometer rond de plaats, waar hij geboren en getogen zou zijn, liggen herkende betrokkene niet als dusdanig (verhoorverslag CGVS p. 3).

Daarnaast is betrokkene algemene kennis omtrent Kosovo onvoldoende om geloof te kunnen hechten aan zijn beweerde afkomst. Zo kon betrokkene de waarde van de hen getoonde Joegoslavische muntstukken niet geven en kende hij de onderverdeling van de dinar niet. Ook kende betrokkene de naam van de lokale busmaatschappij niet. Bovendien wist betrokkene niet wat LDK betekent terwijl de Democratische Liga van Kosovo (LDK) doorheen de jaren aan de basis van de pare(a)llemaschappij in Kosovo stond. Ook de in Kosovo gebruikte term voor politiepost was betrokkene onbekend. Daarnaast kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van betrokkene afgelegd op het Commissariaat-generaal en deze daar afgelegd door zijn broer, XXX. Zo verklaarde betrokkene dat zijn ouders in Kosovo zijn achtergebleven en dat hij Kosovo uitsluitend in het gezelschap van zijn broer ontvluchtte (verhoorverslag CGVS p. 4). Betrokkene's broer daarentegen beweerde Kosovo verlaten te hebben samen met zijn ouders en broer. In Albanië zouden zijn ouders zijn achtergebleven (verhoorverslag CGVS Lukzim p. 3). Ook betrokkene's opeenvolgende verklaringen zijn niet eensluidend. Volgens zijn vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij hoger onderwijs gevolgd hebben in de school 'Bajram Curri', terwijl hij bij zijn verhoor in dringend beroep stelde in de school Vëllezerit Frasheri lager onderwijs genoten te hebben. Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal is dit echter een school voor middelbaar onderwijs.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aldus geen geloof gehecht worden aan betrokkene's beweerde afkomst en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Dat de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf dd. 10 april 2001 zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch eveneens op grond van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker als kennelijk bedrieglijk beschouwd en hierbij als doorslaggevende motivering geeft:

'... Vooreerst moet worden opgemerkt dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt werkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn. Betrokkene is niet in het bezit van enige documenten die zijn afkomst of identiteit kunnen staven. Daarnaast is betrokkene geografische kennis van de regio waaruit hij beweert afkomstig te zijn, beperkt. Gevraagd naar buurdorpen van Strellci i Eperm kon betrokkene er slechts vier opnoemen Strellci i Ult, Lebush, Dubovik en Junik (verhoorverslag CGVS p. 4). De buurdorpen Papiqi, Beleg, Hulaj, Banje, Istrefaj, die in een straal van acht kilometer rond de plaats, waar hij geboren en getogen zou zijn, liggen herkende betrokkene niet als dusdanig (verhoorverslag CGVS, p. 4).

Daarnaast is betrokkene algemene kennis omtrent Kosovo onvoldoende om geloof te kunnen hechten aan zijn beweerde afkomst. Zo kon betrokkene de waarde van de hen getoonde Joegoslavische muntstukken niet geven en kende hij de onderverdeling van de dinar niet. Ook kende betrokkene de naam van de lokale busmaatschappij niet. Bovendien wist betrokkene niet wat LDK betekent terwijl de Democratische Liga van Kosovo (LDK) doorheen de jaren aan de basis van de parallelmaatschappij in Kosovo stond. Ook de in Kosovo gebruikte term voor politiepost was betrokkene onbekend. Daarnaast kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van betrokkene afgelegd op het Commissariaat-generaal en deze daar afgelegd door zijn broer, XXX. Zo verklaarde betrokkene dat zijn ouders in Kosovo zijn achtergebleven en hij uitsluitend in het gezelschap van zijn broer Kosovo ontvluchtte (verhoorverslag CGVS p. 4). Betrokkene broer daarentegen beweerde Kosovo verlaten te hebben samen met zijn ouders en broer. In Albanië zouden zijn ouders zijn achtergebleven (verhoorverslag CGVS Lukzim p. 3). Ook betrokkene opeenvolgende verklaringen zijn niet eensluidend. Volgens zijn vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij hoger onderwijs gevolgd hebben in de school 'Bajram Curri', terwijl hij bij zijn verhoor in dringend beroep stelde in de school Vëllezerit Frasheri lager onderwijs genoten te hebben. Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal is dit echter een school voor middelbaar onderwijs.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aldus geen geloof gehecht worden aan betrokkene beweerde afkomst en vluchtrelaas'.

Terwijl:

de stelling van het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet van Kosovo afkomstig zou zijn, nu hij op bepaalde vragen geen antwoord konden geven betreffende de geografische, sociale en politieke situatie van zijn woonplaats en nabije omgeving, geen afdoende motivering inhoudt om het gehele asielrelaas van verzoekers al ongeloofwaardig te beschouwen;

verzoeker erkent immers dat zijn geografische kennis van zijn streek beperkt is (niettegenstaande hij in staat was vier buurdorpen op te noemen van zijn woonplaats), doch wenst terzake te benadrukken dat hij slechts zelden of nooit buiten de onmiddellijke omgeving van zijn dorp kwam;

verzoeker bovendien juist vijftien jaar oud was wanneer hij zijn vaderland diende te ontvluchten omwille van de oorlog en hij bijgevolg dan ook bijna twee jaar weg was van zijn land wanneer hij door het Commissariaat-generaal ondervraagd werd;

verzoeker geen enkele interesse voor of kennis had van de politieke partijen in zijn land van herkomst en hij de LDK dan ook niet kende; het immers logisch voorkomt dat een tiener van vijftien jaar of jonger geen interesse heeft voor politiek en zeker niet wanneer men in een klein dorp woont zoals verzoeker;

verzoeker daarenboven niet of nauwelijks met geld diende om te gaan, nu dit uitsluitend door zijn ouders beheerd werd en verzoeker al evenmin zakgeld of dergelijke meer kreeg, zodat hij dan ook niet in staat was de waarde van de Joegoslavische muntstukken te benoemen en de onderverdeling van de dinar te geven;

verzoeker bovendien al gedurende bijna twee jaar in België verbleef alvorens hij in dringend beroep verhoord werd, zodat hij zich inmiddels volledig heeft aangepast aan de Belgische munteenheid, nu verzoeker financiële steun geniet van het O.C.M.W. te Lochristi en hij dan ook pas hier geleerd heeft met geld om te gaan;

de Commissaris-generaal in zijn beslissing dan ook enkel rekening hield met een aantal negatieve elementen aangaande het asielrelaas van verzoeker en hierdoor naliet de effectieve vrees van verzoeker na te gaan, zodat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is om reeds in dit stadium van de procedure de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk te bestempelen; uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is en een manifeste beoordelingsfout

maakt, zodat er in casu sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980”;

2.1.2.1. Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing stelt dat aan de Kosovaarse afkomst van verzoeker kan worden getwijfeld, terwijl het niet opgaat de afkomst te betwisten aan de hand van het feit dat verzoeker geen antwoord kon geven op bepaalde vragen betreffende de geografische, sociale en politieke situatie van zijn woonplaats en nabije omgeving, aangezien verzoeker tenslotte pas 15 jaar was toen hij zijn vaderland diende te ontvluchten, slechts zelden of nooit buiten de onmiddellijke omgeving van zijn dorp kwam en zich geenszins interesseerde voor politiek;

2.1.2.2. Overwegende dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde Kosovaarse afkomst niet aannemelijk kan maken; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens ernstige twijfels omtrent verzoekers Kosovaarse afkomst; dat de motieven van de bestreden beslissing de volgende zijn : verzoeker heeft geenszins aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit Kosovo, verzoekers algemene kennis omtrent Kosovo is onvoldoende om geloof te kunnen hechten aan zijn beweerde afkomst en daarnaast kan gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die afgelegd door zijn broer; dat verzoeker er niet in slaagt deze vaststellingen te weerleggen of een plausibele verklaring te geven voor zijn gebrekkige kennis van Kosovo in het algemeen; dat verzoekers bewering als zou de gebrekkige kennis te wijten zijn aan zijn jeugdige leeftijd geen afdoende verklaring biedt daar toch redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij weet wat LDK betekent, gelet op het feit dat de Democratische Liga van Kosovo (LDK) doorheen de jaren aan de basis van de parallelmaatschappij in Kosovo stond; dat verzoeker nalaat hieromtrent duidelijkheid te verschaffen en aan te tonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte vastgesteld heeft dat hij weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent dit essentiële feit in zijn asielaanvraag; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“Tweede middel : schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt:

'... dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 oktober 2000'.

Terwijl:

verzoeker enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen;

er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoeker, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komen om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.”;

2.2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doordat in de reeds gevoerde asielprocedure enkel geoordeeld werd over de ontvankelijkheid van de aanvraag; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afweging kon maken van de verklaringen en de belangen van de verzoekende partij, en dat een onderzoek naar de gegrondheid van de zaak zich evenwel opdringt, nu het relaas van de verzoekende partij volledig past binnen de Conventie van Genève;

2.2.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid en op zorgvuldige wijze de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2000 tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert:

“Derde middel : schending van artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 2 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden; schending van het artikel 1, § A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

Doordat de bestreden beslissing stelt:

'... dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de

Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 oktober 2000'.

Terwijl:

artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 10 december 1948 (B.S., 31 maart 1949) bepaalt dat elk individu recht heeft op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon;

ook artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955) in een gelijkaardige bescherming voorziet;

niettegenstaande de inhoud van de bepalingen van Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de toestand in Kosovo nog zeer gespannen is en het conflict onderhuids nog steeds voortwoedt;

de terugtrekking van de Servische troepen en de aanwezigheid van de K.F.O.R. troepenmacht hieraan zeer weinig verandert, nu aan beide zijden extremisten werkzaam zijn die de levensomstandigheden voor de inwoners ondraaglijk maken;

de media geregeld nieuwsfeiten brengen omtrent sluipschutters, moordaanslagen en bomexplosies, zodat het een illusie is te denken dat de plaatsing van de kwestieuze regio onder internationaal toezicht en bestuur het gebied veilig en leefbaar maakt;

de regio bovendien bezaaid is met mijneenvelden, zodat de fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid van verzoeker, zoals voorzien in voornoemde Mensenrechtenverdragen, geenszins gewaarborgd zijn;

door verzoeker het statuut van vluchteling te weigeren dan ook tevens artikel 1, § A, al. 2 van het Verdrag van Genève geschonden wordt; de definitie van de Conventie van Genève als volgt luidt: 'geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoeldé vrees niet wil inroepen'.';

2.3.2.1. Overwegende dat in zijn derde middel verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 van de Universele verklaring van de rechten van de mens en artikel 2 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat hij stelt dat, niettegenstaande de inhoud van de bepalingen van de Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de toestand in Kosovo nog zeer gespannen is en het conflict nog steeds onderhuids voortwoedt, dat de terugtrekking van de Servische troepen en de aanwezigheid van de KFOR-troepenmacht hieraan weinig verandert nu aan beide zijden extremisten werkzaam zijn, dat de media geregeld nieuwsfeiten brengen omtrent sluipschutters, moordaanslagen en bomexplosies, dat de regio bezaaid is met mijneenvelden, zodat de fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid van verzoeker, zoals voorzien in voormelde mensenrechtenverdragen, geenszins gewaarborgd zijn;

2.3.2.2. Overwegende dat, met betrekking tot artikel 3 van de Universele verklaring van de rechten van de mens dient opgemerkt te worden dat deze Verklaring geen verdrag is; dat haar miskenning niet voor de Belgische rechter als rechtsgrond kan worden aangevoerd; dat, met betrekking tot artikel 2 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie,

aannemelijk te maken; dat verzoeker zich niet kan beroepen op een schending van voormeld artikel, vermits niet kan worden ingezien dat de bestreden beslissing die, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, niet behept is met een onwettigheid, een schending uitmaakt van artikel 2 van het voormeld verdrag, daar een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet uiteraard geen schending kan zijn van het voormeld artikel van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien mei
tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.